

OPINIA RZECZNIKA GENERALNEGO

YVES'A BOTA

przedstawiona w dniu 8 maja 2008 r.¹

1. Niniejsze odwołanie dotyczy zasad znajdujących zastosowanie do zawiadomień o decyzjach izb odwoławczych Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)² odrzucających zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego, zawartych w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 2868/95³.

2. Zgodnie z zasadą 61 ust. 2 rozporządzenia nr 2868/95 zawiadomienia dokonywane przez Urząd przybierają różne postaci, których szczegółowe zasady i warunki stosowania określone zostały w zasadach 62–66 tego rozporządzenia.

3. Zgodnie z zasadą 62 ust. 1 tego rozporządzenia, dotyczącą zawiadomienia pocztą, o decyzjach izb odwoławczych odrzucających zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego zawiadamia się listem poleconym z potwierdzeniem odbioru.

4. Zasada 62 ustanawia również w ust. 3 domniemanie doręczenia listu poleconego właściwemu adresatowi dziesiątego dnia po nadaniu go pocztą, chyba że list nie doszedł do adresata lub doszedł do niego dopiero w późniejszym terminie.

5. Ponadto zgodnie z zasadą 68 rozporządzenia nr 2868/95, jeśli zawiadomienie o danej decyzji nastąpiło z naruszeniem stosownych przepisów, a decyzja ta dotarła do adresata, uważa się ją za doręczoną z dniem otrzymania.

6. W pierwszej kolejności nasuwają się w niniejszej sprawie dwa następujące pytania. Pierwsze z nich dotyczy tego, czy wysłanie decyzji Urzędu przesyłką ekspresową może być uznane za zawiadomienie listem poleconym z potwierdzeniem odbioru w rozumieniu zasady 62 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95. Drugie pytanie dotyczy tego, czy domniemanie ustanowione w ust. 3 tej zasady

1 — Język oryginału: francuski.

2 — Zwanego dalej „Urzędem”.

3 — Rozporządzenie z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 303, s. 1), zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 782/2004 z dnia 26 kwietnia 2004 r. (Dz.U. L 123, s. 88) oraz rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1041/2005 z dnia 29 czerwca 2005 r. (Dz.U. L 172, s. 4) (zwane dalej „rozporządzeniem 2868/95”).

znajduje zastosowanie również wówczas, gdy wykazane zostanie, że adresat tej przesyłki ekspresowej otrzymał ją przed upływem dziesięciu dni od dnia nadania przez Urząd.

7. W postanowieniu wydanym w dniu 14 grudnia 2006 r. w sprawie K-Swiss przeciwko OHIM (Równoległe paski na bucie)⁴ Sąd Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich stwierdził w pierwszej kolejności, że doręczenie decyzji izby odwoławczej Urzędu przesyłką ekspresową nie figuruje pośród sposobów zawiadomienia wymienionych w zasadzie 61 ust. 2 rozporządzenia nr 2868/95 i że, w związku z tym, taki sposób zawiadomienia jest nieprawidłowy. Dalej Sąd stwierdził, że zgodnie z zasadą 68 rozporządzenia nr 2868/95 termin na złożenie skargi rozpoczął swój bieg od dnia doręczenia decyzji przesyłką ekspresową, ponieważ skarżąca przyznała wyraźnie, że otrzymała sporną decyzję.

8. Na tej podstawie Sąd stwierdził, że termin dwóch miesięcy i dziesięciu dni wyznaczony na wniesienie skargi od decyzji upłynął w omawianej sprawie w dniu 9 stycznia 2006 r. i że skarga wniesiona przez skarżącą w dniu 16 stycznia 2006 r. podlega odrzuceniu jako niedopuszczalna.

4 — T-14/06, zwanym dalej „zaskarżonym postanowieniem”.

9. W niniejszej opinii wskażę powody, dla których uważam, że na etapie tworzenia przepisów rozporządzenia nr 2868/95 dotyczących zawiadomień o decyzjach Urzędu doręczenie decyzji przesyłką ekspresową było uznane za równoznaczne z zawiadomieniem listem poleconym z potwierdzeniem odbioru. Na tej podstawie twierdzą, że Sąd naruszył prawo, dokonując wykładni zasady 61 ust. 2, zasady 62 ust. 1 oraz zasady 68 tego rozporządzenia, a odwołanie jest zasadne.

10. Przedstawię także powody, dla których, w mojej ocenie, domniemanie ustanowione w zasadzie 62 ust. 3 rozporządzenia nr 2868/95 znajduje zastosowanie, nawet jeśli istnieje dowód otrzymania decyzji przez adresata przed upływem dziesięciu dni od jej wysłania. W związku z powyższym uważam, że skarga o stwierdzenie nieważności decyzji wniesiona przed Sądem jest dopuszczalna, a zaskarżone postanowienie należy uchylić.

11. Dodatkowo twierdzą także, że zasada 68 rozporządzenia nr 2868/95, dotycząca nieprawidłowości w zawiadomieniu, nie może prowadzić do skrócenia terminu na wniesienie skargi, który znalazłby zastosowanie w razie prawidłowego zawiadomienia. W związku z powyższym jestem zdania, że nawet przy założeniu, iż doręczenie decyzji przesyłką ekspresową nie jest równoznaczne z zawiadomieniem o niej listem poleconym z potwierdzeniem odbioru, i w związku z tym należy je uznać za nieprawidłowe, zaskarżone postanowienie i tak narusza prawo, jeśli chodzi o zakres omawianej zasady 68.

I — Ramy prawne

12. Zgodnie z art. 63 ust. 5 rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94⁵ skarga na decyzję izby odwoławczej Urzędu winna być wniesiona w terminie dwóch miesięcy od doręczenia wspomnianej decyzji. Zgodnie z art. 102 § 2 regulaminu Sądu terminy procesowe są przedłużane o dziesięciodniowy termin uwzględniający odległość.
13. Zgodnie z zasadą 61 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95 „[w] postępowaniu przed Urzędem wszelkie zawiadomienia dokonywane przez Urząd mają formę dokumentu oryginalnego, jego niewiarygodnej kopii lub komputerowego wydruku zgodnie z postanowieniami zasady 55 lub, w przypadku dokumentów pochodzących od stron, ich duplikatów lub niewiarygodnych kopii”.
14. Ustęp 2 tej zasady ma następujące brzmienie:
- „Zawiadomienia dokonuje się:
- a) pocztą zgodnie z zasadą 62;
- b) przez doręczenie do rąk własnych zgodnie z zasadą 63;
- c) przez złożenie w skrytce pocztowej w Urzędzie zgodnie z zasadą 64;
- d) przez przesłanie faksem lub innym środkiem technicznym zgodnie z zasadą 65;
- e) przez publiczne zawiadomienie zgodnie z zasadą 66”.

„Zawiadomienia dokonuje się:

15. Zgodnie z zasadą 61 ust. 3 rozporządzenia nr 2868/95, w przypadku gdy odbiorca wskazał numer faksu lub inne dane do korespondencji z nim, Urząd może wybrać

5 — Rozporządzenie z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1).

pomiędzy którymkolwiek z tych rodzajów powiadomienia a powiadomieniem za pośrednictwem poczty.

4. Zawiadomienie listem poleconym z lub bez potwierdzenia odbioru uważa się za doręczone, nawet jeśli adresat odmówił przyjęcia listu.

16. Zasada 62 tego rozporządzenia, dotycząca zawiadamiania pocztą, stanowi:

5. Zawiadomienie zwykłym listem uważa się za dokonane dziesiątego dnia po wysłaniu go pocztą”.

„1. O decyzjach, od których przysługuje odwołanie w określonym terminie, wezwaniach do stawienia się i innych dokumentach, określonych przez prezesa Urzędu zawiadamia się listem poleconym z potwierdzeniem odbioru. Wszystkie pozostałe powiadomienia wysyła się zwykłym listem.

17. Zasada 68 tego rozporządzenia dotyczy nieprawidłowości w zawiadamianiu. Brzmi ona następująco:

[...]

3. Jeżeli zawiadomienie wysłane jest listem poleconym z lub bez potwierdzenia odbioru, jest ono uważane za doręczone do właściwego adresata dziesiątego dnia po wysłaniu go pocztą, chyba że list nie doszedł do adresata lub doszedł do niego dopiero w późniejszym terminie. W przypadku jakiegokolwiek sporu Urząd ma obowiązek udowodnienia, że list dotarł do miejsca przeznaczenia lub, w zależności od przypadku, ustalania [ustalenia] daty jego doręczenia adresatowi.

„Jeśli dokument dotarł do adresata, a Urząd nie jest w stanie wykazać, że adresat został o nim prawidłowo powiadomiony, lub jeśli doszło do naruszenia przepisów dotyczących zawiadomień o tego rodzaju dokumentach, uważa się, że o dokumencie zawiadomiono adresata w dniu, co do którego Urząd ustali, że był on dniem otrzymania tego dokumentu” [tłumaczenie nieoficjalne].

18. Należy również wspomnieć zasadę 70 rozporządzenia nr 2868/95, dotyczącą obliczania terminów, której ust. 2 stanowi:

„Termin rozpoczyna bieg następnego dnia po dacie odpowiedniego zdarzenia, którym może być albo czynność procesowa, albo upływ innego terminu. Jeżeli nie postanowiono inaczej, w przypadku gdy czynność procesowa jest zawiadomieniem, odpowiednim zdarzeniem jest otrzymanie doręczanego dokumentu”.

II — Okoliczności faktyczne i postępowanie przed Sądem

19. W dniu 24 lipca 2002 r. skarżąca wystąpiła do Urzędu o rejestrację w charakterze wspólnotowego znaku towarowego graficznego oznaczenia złożonego z pięciu równoległych pasków umieszczonych z boku na wyobrażeniu buta, dla oznaczania towarów należących do klasy 25 porozumienia nicejskiego⁶, odpowiadających obuwiu męskiemu, damskiemu i dziecięcemu.

20. Zgłoszenie to zostało odrzucone decyzją z dnia 19 października 2004 r. na tej podstawie, że w odniesieniu do danych towarów przedmiotowe oznaczenie pozbawione jest charakteru odróżniającego. Odwołanie od tej decyzji wniesione przez skarżącą zostało oddalone decyzją Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu z dnia 26 września 2005 r.⁷

6 — Porozumienie dotyczące międzynarodowej klasyfikacji towarów i usług dla celów rejestracji znaków z dnia 15 czerwca 1957 r., zrewidowane i zmienione.

7 — Zwaną dalej „zaskarżoną decyzją”.

21. W skardze, która wpłynęła do sekretariatu Sądu w dniu 16 stycznia 2006 r., skarżąca wniosła o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i obciążenie Urzędu kosztami postępowania.

22. W oddzielnym piśmie złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 3 kwietnia 2006 r. Urząd podniósł zarzut niedopuszczalności tej skargi, na podstawie art. 114 § 1 regulaminu Sądu. Wniósł on także o obciążenie skarżącej kosztami.

23. Urząd twierdził, że zaskarżona decyzja doręczona została skarżącej w dniu 28 października 2005 r. przesyłką ekspresową, za pośrednictwem spółki DHL (zwaną dalej „przesyłką DHL”). Na tej podstawie twierdził on, że skarga złożona w sekretariacie Sądu w dniu 16 stycznia 2006 r., wniesiona została po upływie terminu dwóch miesięcy od dnia zawiadomienia o zaskarżonej decyzji, wydłużonego o dziesięciodniowy termin uwzględniający odległość.

24. W swoich uwagach dotyczących tego zarzutu niedopuszczalności, złożonych w dniu 31 maja 2006 r., skarżąca wniosła do Sądu o uznanie jej skargi za dopuszczalną.

III — Zaskarżone postanowienie

27. W zaskarżonym postanowieniu Sąd stwierdził, co następuje:

25. Skarżąca przyznała, że otrzymała zaskarżoną decyzję przesyłką DHL w dniu 28 października 2005 r. Twierdziła ona jednak, że ten dzień doręczenia przesyłki nie może być uznany za dzień zgodnego z prawem zawiadomienia o omawianej decyzji. Wskazała ona, że doręczenie zaskarżonej decyzji przesyłką DHL nie mieści się w żadnym ze sposobów zawiadomienia przewidzianych w zasadzie 61 ust. 2 rozporządzenia nr 2868/95, nie stanowiąc nawet zawiadomienia pocztą, o którym mowa w lit. a). Na tej podstawie twierdziła ona, że takiego doręczenia nie można uznać za zawiadomienie w rozumieniu tejże zasady oraz art. 63 ust. 5 rozporządzenia nr 40/94, który stanowi, że skargę wnosi się do Sądu w terminie dwóch miesięcy od doręczenia decyzji izby odwoławczej.

26. Tytułem ewentualnym skarżąca podniosła, że należało zastosować, per analogiam, przepisy dotyczące zawiadomienia pocztą. Wskazała ona, że w takim przypadku należało uznać, że zawiadomienie miało niezaprzeczalnie miejsce w dziesiątym dniu po wysłaniu przesyłki, którym w niniejszej sprawie był dzień 5 listopada 2005 r. W tych okolicznościach termin na wniesienie skargi upłynął dopiero w dniu 16 stycznia 2006 r., a zatem jej skarga jest dopuszczalna.

„22 Sąd zgadza się ze skarżącą, że doręczenie zaskarżonej decyzji przez spółkę zajmującą się doręczaniem przesyłek ekspresowych, taką jak DHL, nie figuruje pośród sposobów zawiadomienia przewidzianych w zasadzie 61 ust. 2 rozporządzenia nr 2868/95. Ponadto należy stwierdzić, że ani [Urząd] ani skarżąca, która wskazuje nawet wprost, że doręczenie decyzji przez spółkę DHL nie stanowi zawiadomienia drogą pocztową, nie twierdzą, iż przesyłka DHL doręczona skarżącej w dniu 28 października 2005 r. została wysłana w postaci listu poleconego, ani że spółka DHL uprawniona jest do świadczenia tego rodzaju usług w Niemczech, ani też, że o zaskarżonej decyzji powiadomiono skarżącą na jeden z innych sposobów przewidzianych w zasadzie 61 ust. 2 rozporządzenia nr 2868/95 oraz w zasadach 62–66 tego rozporządzenia. Należy poza tym zauważyć, że pismo przewodnie do przesyłki DHL doręczonej skarżącej w żaden sposób nie wskazuje, by chodziło o list polecony, lecz podkreśla, że przesyłka ta »stanowi jedynie zawiadomienie za pośrednictwem DHL«.

- 23 Z powyższego wynika, że o zaskarżonej decyzji nie powiadomiono skarżącą zgodnie z wymogami wynikającymi z zastosowania zasad 61 i 62 rozporządzenia nr 2868/95. 19 kwietnia 2005 r. w sprawach połączonych T-380/02 i T-128/03 Success-Marketing przeciwko OHIM — Chipita (PAN & CO), Zb.Orz. s. II-1233, pkt 64].
- 24 Wbrew twierdzeniom skarżącej okoliczność ta nie prowadzi jednak do wniosku, że skarga została wniesiona w terminie.
- 25 Należy przypomnieć, że zgodnie z zasadą 68 rozporządzenia nr 2868/95, której tytuł brzmi: »Nieprawidłowości w zawiadomieniu«, »jeśli dokument dotarł do adresata, a [OHIM] nie jest w stanie wykazać, że adresat został o nim prawidłowo powiadomiony, lub jeśli doszło do naruszenia przepisów dotyczących zawiadomień o tego rodzaju dokumentach, uważa się, że o dokumencie zawiadomiono adresata w dniu, co do którego [OHIM] ustali, że był o nim otrzymanie tego dokumentu« [tłumaczenie nieoficjalne].
- 26 Przepis ten odczytywany w całości należy rozumieć w ten sposób, że przyznaje on [OHIM] możliwość ustalenia dnia, w którym dokument dotarł do adresata, jeśli nie jest on w stanie udowodnić, że o dokumencie powiadomiono adresata w sposób należyty lub jeżeli przepisy odnoszące się do jego doręczenia nie były przestrzegane, a ponadto wiąże z tym dowodem skutki prawne prawidłowego doręczenia [wyrok Sądu z dnia 27 W niniejszej sprawie bezsporne między stronami jest to, że skarżąca otrzymała przesyłkę DHL w dniu 28 października 2005 r., co zresztą potwierdza dokument monitorujący przesyłkę przechowywany w sekretariacie Izby Odwoławczej.
- 28 Zatem, zgodnie z zasadą 68 rozporządzenia nr 2868/95, należy uznać, że o zaskarżonej decyzji skarżącą zawiadomiono w dniu 28 października 2005 r., w związku z czym domniemanie z zasady 62 ust. 3 rozporządzenia nr 2868/95 nie znajduje zastosowania. Takie stanowisko jest poza tym zgodne z zasadą 70 ust. 2 rozporządzenia nr 2868/95, zgodnie z którą »[j]eżeli nie postanowiono inaczej, w przypadku gdy czynność procesowa jest zawiadomieniem, odpowiednim zdarzeniem jest otrzymanie doręczanego dokumentu«. Podobnie, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem w przedmiocie art. 230 akapit piąty WE, w przypadku notyfikowania aktu jego adresatowi, termin na wniesienie skargi rozpoczyna swój bieg od dnia otrzymania aktu przez adresata (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 29 maja 1991 r. w sprawie T-12/90 Bayer przeciwko Komisji, Rec. s. II-219, pkt 19, utrzymany w mocy wyrokiem Trybunału z dnia 15 grudnia 1994 r. w sprawie C-195/91 P Bayer przeciwko Komisji, Rec. s. I-5619).

- 29 W związku z powyższym i mając na uwadze, że zgodnie z art. 63 ust. 5 rozporządzenia nr 40/94 skargę wnosi się do Sądu w terminie dwóch miesięcy od doręczenia decyzji izby odwoławczej, wydłużonym o dziesięciodniowy termin uwzględniający odległość, na podstawie art. 102 § 2 regulaminu Sądu należy stwierdzić, że termin na wniesienie skargi na zaskarżoną decyzję upłynął w dniu 9 stycznia 2006 r.
- 30 Skarga złożona w niniejszej sprawie w dniu 16 stycznia 2006 r. została zatem wniesiona z upływem terminu i podlega odrzuceniu jako niedopuszczalna”.
30. Trybunał stwierdził, że celem umożliwienia stronom sprecyzowania ich stanowisk odnośnie do wykładni zasady 62 rozporządzenia nr 2868/95, a w szczególności jej ust. 3, a także wypowiedzenia się przez nie co do tego, czy zastosowanie zasady 68 rozporządzenia nr 2868/95, dotyczącej nieprawidłowości w zawiadamianiu, może prowadzić do rozwiązania mniej korzystnego dla skarżącej, niż gdyby zastosowane zostały zasady zawiadamiania ustanowione we wspomnianej regule 62, konieczne jest przeprowadzenie rozprawy.

B — *Żądania i argumenty stron*

IV — **Odwołanie**

A — *Postępowanie przed Trybunałem*

28. Pismem złożonym w sekretariacie w dniu 11 marca 2007 r. skarżąca odwołała się od zaskarżonego postanowienia.

29. Urząd przedstawił swoją odpowiedź w dniu 31 maja 2007 r.

31. Skarżąca domaga się od Trybunału uchylenia zaskarżonego postanowienia i obciążenia Urzędu kosztami postępowania.

32. Urząd wnosi o oddalenie odwołania jako bezzasadnego i obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

33. W uzasadnieniu swojego odwołania skarżąca podnosi jedyny zarzut dotyczący naruszenia zasad 61, 62 i 68 rozporządzenia nr 2868/95.

34. Wskazuje ona, że zwykłym sposobem zawiadomienia przez Urząd o decyzjach izb odwoławczych jest ich przesłanie przesyłką DHL i że Urząd zrównuje tę przesyłkę z zawiadomieniem za pośrednictwem poczty. Zrównanie to uzasadnione jest bliskością funkcjonalną i instytucjonalną DHL i poczty niemieckiej, jako że DHL jest spółką zależną Deutsche Post AG, w której ta ostatnia ma 100% udziałów, oraz faktem, że w przypadku doręczenia dokumentu przez DHL adresat podpisuje dowód doręczenia w dniu doręczenia.

35. Uznanie, że doręczenie dokumentu przesyłką DHL nie stanowi prawidłowego sposobu zawiadomienia, oznaczałoby, że Urząd świadomie zdecydował się na praktykę powodującą nieprawidłowości w zawiadamianiu w rozumieniu zasady 68 rozporządzenia nr 2868/95. Jest to sprzeczne z ciężącym na Urzędzie obowiązkiem działania zgodnie z prawem, bowiem nie może on pozbawiać adresata wydanej przez siebie decyzji pewności prawa w związku ze sposobem obliczania terminu na wniesienie skargi oraz odbierać mu korzyści z domniemania ustanowionego w zasadzie 62 ust. 3 tego rozporządzenia.

36. Skarżąca twierdzi zatem, że powiadomienie o zaskarżonej decyzji za pośrednictwem przesyłki DHL należy uznać za zawiadomienie pocztą w rozumieniu zasady 61 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 2868/95,

w postaci porównywalnej do listu poleconego z potwierdzeniem odbioru albo — stosownie do przypadku — do listu zwykłego.

37. W konsekwencji dniem nadania zaskarżonej decyzji jest ten, który widnieje na piśmie przewodnim sekretariatu Izby Odwoławczej, czyli 26 października 2005 r. Zgodnie z domniemaniem ustanowionym w zasadzie 62 ust. 3 tego rozporządzenia zawiadomienie uznaje się za dokonane dziesiątego dnia po wysłaniu go pocztą, czyli 5 listopada 2005 r., w związku z czym skarga złożona w sekretariacie Sądu w dniu 16 stycznia 2006 r. jest dopuszczalna.

38. Urząd, podobnie jak skarżąca, twierdzi w pierwszej kolejności, że powiadomienie o decyzji izby odwoławczej listem ekspresowym może być zrównane z powiadomieniem pocztą i że Sąd błędnie uznał, iż w niniejszej sprawie znajdują zastosowanie przepisy zasady 68 rozporządzenia nr 2868/95.

39. W tym względzie wskazuje on, że zgodnie z orzecznictwem decyzję należy uznać za właściwie doręczoną, jeśli powiadomiono o niej adresata i był on w stanie się z nią zapoznać⁸.

⁸ — Urząd cytuje wyrok z dnia 26 listopada 1985 r. w sprawie 42/85 Cockerill-Sambre przeciwko Komisji, Rec. s. 3749.

40. Urząd wskazuje także, że przesyłka ekspresowa jest porównywalna do przesyłki pocztowej z uwagi na podobieństwo sposobów funkcjonowania obu tych usług. Wskazuje on w tej kwestii na art. 2 dyrektywy 97/67/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁹, zgodnie z którym na potrzeby tej dyrektywy „usługi pocztowe” definiowane są jako usługi obejmujące przyjmowanie, sortowanie, przemieszczanie i doręczanie przesyłek pocztowych.

41. Urząd potwierdza, że o znaczącej większości decyzji izb odwoławczych zawiadamia się za pośrednictwem przesyłki ekspresowej.

42. Po drugie, wbrew twierdzeniom skarżącej, OHIM uważa, że domniemanie ustanowione w zasadzie 62 ust. 3 rozporządzenia nr 2868/95 nie znajduje zastosowania, jeśli istnieje dowód doręczenia decyzji adresatowi.

43. Zdaniem Urzędu zastosowanie tego domniemania w takim przypadku oznaczałoby nierówne traktowanie adresata zamieszkałego w Alicante, który otrzymałby dokument następnego dnia po wysłaniu, i adresata mającego siedzibę na Cyprze, który otrzymałby go dopiero sześć dni później.

9 — Dyrektywa z dnia 15 grudnia 1997 r. w sprawie wspólnych zasad rozwoju rynku wewnętrznego usług pocztowych Wspólnoty oraz poprawy jakości usług (Dz.U. 1998, L 15, s. 14).

44. Skoro adresat otrzymał omawianą decyzję i mógł się z nią zapoznać przed upływem dziesiątego dnia od jej nadania, odłożenie rozpoczęcia biegu terminu na złożenie skargi na ten dziesiąty dzień nie byłoby rozwiązaniem rozsądnym.

C — Ocena

45. Podobnie jak skarżąca i Urząd twierdzą, że Sąd niesłusznie uznał, iż zawiadomienie za pośrednictwem przesyłki ekspresowej nie było prawidłowe. Wskażę ponadto na konsekwencje tego błędu.

1. Zawiadomienie o decyzji Urzędu przesyłką ekspresową stanowi prawidłowe zawiadomienie w rozumieniu rozporządzenia nr 2868/95

46. W pierwszej kolejności wykażę, że przekazanie decyzji Urzędu przesyłką ekspresową mieści się w pojęciu „zawiadomienia pocztą” w rozumieniu zasady 61 ust. 2 lit. a) i zasady 62 rozporządzenia nr 2868/95. Dalej przedstawię powody, dla których takie doręczenie należy zrównać z zawiadomieniem listem poleconym z potwierdzeniem odbioru w rozumieniu zasady 62 rozporządzenia nr 2868/95.

a) Przekazanie decyzji Urzędu przesyłką ekspresową stanowi zawiadomienie pocztą

47. Prawdą jest, że — jak zauważył Sąd w zaskarżonym postanowieniu — przekazanie decyzji przesyłką ekspresową nie zostało wyraźnie wymienione pośród sposobów zawiadomienia określonych w zasadzie 61 ust. 2 rozporządzenia nr 2868/95 ani w zasadzie 62 tego rozporządzenia, dotyczącej zawiadomienia pocztą. Uważam jednak, że należy je uznać za zawiadomienie pocztą z następujących powodów:

48. Nie wydaje mi się, by pojęcie „zawiadomienie pocztą”, wymienione we wspomnianych wyżej zasadach, mogło być przedmiotem ścisłej czy formalistycznej wykładni.

49. Stwierdzam mianowicie, że w omawianej zasadzie 61 ust. 2 rozporządzenia nr 2868/95 Komisja Wspólnot Europejskich wymieniła wszystkie możliwe sposoby przekazania informacji, takie jak droga pocztowa, doręczenie adresatowi w budynku Urzędu, złożenie w skrytce pocztowej w Urzędzie, przesłanie faksem lub innym środkiem technicznym, i — wreszcie — publikacja.

50. Wyliczenie to świadczy, moim zdaniem, o tym, że Komisja chciała dać Urzędowi możliwość skorzystania z jak najszerszego wachlarza sposobów przekazywania infor-

macji. Takie stanowisko znajduje potwierdzenie w brzmieniu zasady 61 ust. 2 lit. d) tego rozporządzenia, która przewiduje możliwość przesłania faksem lub „innym środkiem technicznym”. Ta część zdania wyraźnie wskazuje na to, że Komisja nie miała zamiaru ograniczać sposobów przekazywania informacji do szczególnych środków technicznych, lecz intencją jej było umożliwienie Urzędowi sięgnięcia po wszystkie istniejące narzędzia, a także po te, które będą dostępne po wydaniu rozporządzenia nr 2868/95.

51. Na tej podstawie twierdzę, że pojęcie „zawiadomienia pocztą”, o którym mowa w zasadzie 61 ust. 2 lit. a) i zasadzie 62 rozporządzenia nr 2868/95, nie może być rozumiane wąsko, jako obejmujące wyłącznie usługi świadczone przez krajowe podmioty, które przed otwarciem sektora pocztowego na rynek miały w nim pozycję monopolisty¹⁰.

10 — Prawodawca wspólnotowy postanowił otworzyć sektor pocztowy na rynek stopniowo. W tym celu wydał on dyrektywę 97/67, w której przewidział działania służące zapewnieniu z jednej strony swobody świadczenia usług w sektorze pocztowym, a z drugiej strony zagwarantowaniu utrzymania pocztowych usług powszechnych obejmujących minimalny zakres usług po przystępnej cenie dla wszystkich użytkowników, niezależnie od ich geograficznego umiejscowienia we Wspólnocie Europejskiej. Realizację wspólnego rynku usług pocztowych kontynuowano następnie przy pomocy dyrektywy 2002/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 czerwca 2002 r. zmieniającej dyrektywę 97/67/WE w zakresie dalszego otwarcia na konkurencję wspólnotowych usług pocztowych (Dz.U. L 176, s. 21), rozporządzenia (WE) nr 1882/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 września 2003 r. dostosowującego do decyzji Rady 1999/468/WE przepisy odnoszące się do komitetów, które wspomagają Komisję w wykonywaniu jej uprawnień wykonawczych ustanowionych w instrumentach podlegających procedurze określonej w art. 251 traktatu WE (Dz.U. L 284, s. 1), oraz przy pomocy jeszcze późniejszej dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/6/WE z dnia 20 lutego 2008 r. zmieniającej dyrektywę 97/67/WE w odniesieniu do pełnego urzeczywistnienia rynku wewnętrznego usług pocztowych Wspólnoty (Dz.U. L 52, s. 3).

52. Uważam, że wskazując — pośród dostępnych Urzędowi procedur zawiadomienia — na drogę pocztową Komisja chciała wskazać na sam sposób przekazania wiadomości, czyli na zawiadomienie o danej decyzji zaadresowanym pismem, przyjmowanym przez podmiot świadczący usługi, przemieszczanym i doręczanym adresatowi.

53. Jak podnoszą strony postępowania, spółka zajmująca się doręczaniem przesyłek ekspresowych świadczy usługi całkowicie porównywalne do usług świadczonych przez podmiot publiczny lub prywatny, który — zgodnie z dyrektywą 97/67 — świadczy dziś w całości lub w części powszechne usługi pocztowe w danym państwie członkowskim. Przyjmuje on pismo zawierające decyzję Urzędu, o której należy zawiadomić, przemieszcza je, a następnie doręcza adresatowi.

54. Wreszcie należy stwierdzić, że zawiadomienie o decyzji Urzędu przesyłką ekspresową jest w stanie spełnić cel przyświecający zasadom rozporządzenia nr 2868/95 dotyczącym zawiadomień.

55. Zgodnie z orzecznictwem zawiadomienie o decyzji ma na celu umożliwienie adresatowi zapoznania się z nią i ewentualnego skorzys-

tania z przysługującego mu prawa do jej zaskarżenia¹¹. Zawiadomienie o decyzji dokonane przez spółkę świadczącą usługi przesyłek ekspresowych nadaje się do osiągnięcia tego celu, jako że polega ono na przekazaniu pisemnej wersji tej decyzji adresatowi przez pracownika tej spółki. Na dowód powyższego wskazuję, że również Trybunał korzysta z tego sposobu przekazywania informacji, aby w ramach procedury przyspieszonej powiadomić o orzeczeniu dotyczącym odesłania prejudycjalnego strony, o których mowa w art. 23 statutu, a także by przekazać uwagi stron na piśmie.

56. Dlatego też taki sposób przekazania decyzji należy, w mojej ocenie, uznać za zawiadomienie pocztą w rozumieniu zasady 61 ust. 2 i zasady 62 rozporządzenia nr 2868/95.

b) Przekazanie decyzji Urzędu przesyłką poleconą jest porównywalne z zawiadomieniem listem poleconym z potwierdzeniem odbioru

57. Procedura zawiadomienia listem poleconym z potwierdzeniem odbioru nie ma wyłącznie na celu przedstawienia danej decyzji adresatowi, tak by mógł on się z nią zapoznać. Służy ona także umożliwieniu ustalenia pewnej daty zawiadomienia, od

11 — Zobacz podobnie ww. wyrok w sprawie Cockerill-Sambre przeciwko Komisji (pkt 10) oraz wyrok z dnia 6 grudnia 1990 r. w sprawie C-180/88 Wirtschaftsvereinigung Eisen- und Stahlindustrie przeciwko Komisji, Rec. s. I-4413, pkt 22.

której rozpoczyna bieg termin na zaskarżenie tej decyzji. Wreszcie pozwala ona nadawcy przedstawić, w razie zakwestionowania otrzymania przesyłki, dowód doręczenia pisma adresatowi w postaci potwierdzenia odbioru, na którym widnieje podpis adresata lub osoby przez niego upoważnionej, których tożsamość została, co do zasady, sprawdzona przez pracownika dokonującego tego doręczenia.

58. Doręczenie decyzji przesyłką ekspresową pozwala bez wątplenia dokładnie określić datę doręczenia jej adresatowi. Jak wskazały strony niniejszego postępowania, doręczenie listu przez spółkę świadczącą usługi przesyłek ekspresowych wymaga pokwitowania jej odbioru podpisem przez adresata lub osobę upoważnioną do otrzymania takiego dokumentu w jego imieniu. Data tego doręczenia uwidoczniła jest następnie na piśmie monitorującym przesyłkę, przechowywanym w sekretariacie izby odwoławczej, która wydała daną decyzję.

59. Poza tym nie uważam, by spółka zajmująca się doręczaniem przesyłek ekspresowych dawała mniejszą gwarancję, że data doręczenia jest prawdziwa, niż podmiot zajmujący się w danym państwie członkowskim świadczeniem całości lub części usługi publicznej obejmującej usługi przesyłek poleconych, zgodnie z art. 3 ust. 4 dyrektywy 97/67.

60. Świadczenie tej usługi powszechnej może być zlecone również podmiotom prawa prywatnego, co wynika z definicji „operatora

świadczącego usługi powszechne” zawartej w art. 2 pkt 13 dyrektywy 97/67. Ponadto, jak wynika z motywu osiemnastego tej dyrektywy, zasadnicza różnica pomiędzy przesyłką ekspresową a pocztowymi usługami powszechnymi polega w istocie na wartości dodanej oferowanej przez usługi przesyłek ekspresowych klientom, którą można ustalić na podstawie dodatkowej ceny, którą klienci gotowi są zapłacić za te usługi.

61. Innymi słowy, to przede wszystkim z powodu kosztów prawodawca wspólnotowy zdecydował, że usługi związane z przesyłkami poleconymi powinny być świadczone w ramach usługi powszechnej.

62. Wydaje mi się, że na potrzeby analizy niniejszej sprawy jedyna różnica między doręczeniem decyzji przesyłką ekspresową a zawiadomieniem o niej listem poleconym z potwierdzeniem odbioru polega na tym, że spółka świadcząca usługę przesyłki ekspresowej nie przekazuje systematycznie nadawcom pokwitowania odbioru opatrzonego podpisem adresata decyzji. Urząd nie dysponuje zatem z góry tym dowodem doręczenia, który mógłby przedstawić adresatowi decyzji w przypadku zakwestionowania przezeń faktu jej otrzymania.

63. Wydaje mi się jednak, że ta różnica nie ma charakteru determinującego, jeśli chodzi o zasady odnoszące się do zawiadomień zawarte w rozporządzeniu nr 2868/95.

64. Sformułowanie zawarte w zasadzie 61 i następnych tego rozporządzenia nie pozwala stwierdzić na pewno, że zawiadomienie o decyzji Urzędu, od którego rozpoczyna bieg termin na jej zaskarżenie, może być dokonane jedynie pocztą, listem poleconym z potwierdzeniem odbioru. Innymi słowy zasady te można rozumieć w ten sposób, że jeśli Urząd zamierza zawiadomić o takiej decyzji za pośrednictwem poczty, powinien to uczynić listem poleconym z potwierdzeniem odbioru. Nie wydaje się jednak, by wykluczona była możliwość skorzystania przezeń również z innych sposobów zawiadomienia przewidzianych w zasadzie 61 ust. 2 tego regulaminu.

65. Naturalnie zasadę 66 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95 można także odczytywać w przeciwnym kierunku. Zgodnie z tą zasadą, „[j]eżeli określenie adresu odbiorcy jest niemożliwe lub jeżeli zawiadomienie, zgodnie z zasadą 62 okazało się niemożliwe po co najmniej jednej próbie, zawiadomienia dokonuje się poprzez publiczne ogłoszenie”. Przepis ten można zatem rozumieć w ten sposób, że o decyzji, której doręczenie rozpoczyna bieg terminu zaskarżenia, należy zawiadomić za pośrednictwem poczty, a zatem listem poleconym z potwierdzeniem odbioru, a jeśli nie jest to możliwe — poprzez publiczne ogłoszenie.

66. Jednak takiej interpretacji systemu zawiadomienia ustanowionego w rozporządzeniu nr 2868/95 nie da się pogodzić z zasadą 61 ust. 3 tego rozporządzenia, zgodnie z którą — przypomnę — w przypadku gdy odbiorca wskazał numer faksu lub inne dane do korespondencji z nim, Urząd może wybrać

pomiędzy którymkolwiek z tych rodzajów powiadomienia a powiadomieniem za pośrednictwem poczty.

67. Jeśli chodzi o Sąd, zajął on w tej kwestii wyraźne stanowisko w ww. wyroku w sprawie Success-Marketing przeciwko OHIM — Chipita (PAN & CO), stwierdzając, że Urząd nie ma obowiązku zawiadamiania o decyzjach, których zaskarżenie może nastąpić w określonym terminie, wyłącznie drogą pocztową, jako że tego rodzaju wykładnia zasady 62 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95 pozbawiłaby skuteczności pozostałe sposoby zawiadamiania wymienione w zasadzie 61 ust. 2 tego rozporządzenia¹². Na tej podstawie uznał on, że o tego rodzaju decyzjach można skutecznie zawiadamiać faksem¹³.

68. Wydaje mi się, że z uwagi na brzmienie przepisów rozporządzenia nr 2868/95 dotyczących zawiadomień, należy zastosować taką właśnie wykładnię. Urząd może zatem zawiadomić o decyzji, której zaskarżenie może nastąpić w określonym terminie, za pośrednictwem poczty, zgodnie z zasadą 62 cytowanego rozporządzenia, doręczając ją do rąk własnych adresata, zgodnie z zasadą 63 tego rozporządzenia, lub też poprzez włożenie do skrytki pocztowej w Urzędzie, czy wreszcie za pośrednictwem faksu lub innego środka technicznego. W przypadku niemożności skorzystania z jednego z powyższych sposobów zawiadamiania powinien on dokonać publicznego ogłoszenia decyzji.

¹² — Punkty 58–60.

¹³ — Punkt 61.

69. Na potrzeby rozstrzygnięcia niniejszej sprawy należy zatem wziąć pod uwagę, że jeśli Urząd dokonuje zawiadomienia za pośrednictwem faksu, również wtedy — w razie zakwestionowania faktu otrzymania decyzji — nie dysponuje on dokumentem mającym walor dowodowy potwierdzenia odbioru. Dlatego sprzeczne z systemem zawiadomień ustanowionym w rozporządzeniu nr 2868/95 byłoby uznanie, że zawiadomienie za pośrednictwem przesyłki ekspresowej nie jest równoznaczne z zawiadomieniem listem poleconym z potwierdzeniem odbioru, skoro w przypadku takiego sposobu zawiadomienia istnieje stwierdzone podpisem pokwitowanie odbioru, które może być w razie potrzeby przekazane Urzędowi, co nie dotyczy zawiadomienia za pośrednictwem faksu.

70. W świetle powyższego uważam, że zaskarżone postanowienie, w którym stwierdzono, iż zawiadomienie przesyłką ekspresową nie figuruje wśród sposobów zawiadamiania przewidzianych w zasadzie 61 ust. 2 rozporządzenia nr 2868/95, toteż jest zawiadomieniem nieprawidłowym w rozumieniu zasady 68 tego rozporządzenia, narusza prawo pod względem wykładni tych zasad, a także pod względem wykładni zasady 62 ust. 1 wymienionej rozporządzenia.

2. Wpływ tego naruszenia prawa na zaskarżone postanowienie

71. Urząd jest zdania, że naruszenie, którego dopuszczono się w zaskarżonym postano-

wieniu, nie pociąga za sobą konieczności jego uchylenia. W jego ocenie skarga o stwierdzenie nieważności wniesiona przez skarżącą jest niedopuszczalna, jako że domniemanie wyrażone w zasadzie 62 ust. 3 rozporządzenia nr 2868/95 nie znajduje zastosowania, jeśli wykazane zostanie, iż doręczenie decyzji adresatowi nastąpiło w terminie dziesięciu dni następujących po jej wysłaniu przesyłką ekspresową.

72. Skoro zaskarżona decyzja została skarżącej doręczona w dniu 28 października 2005 r., skarga złożona w sekretariacie Sądu w dniu 16 stycznia 2006 r. wniesiona została po terminie, jako że nastąpiło to po upływie terminu dwóch miesięcy od tego doręczenia wydłużonego o dziesięciodniowy termin uwzględniający odległość.

73. Nie zgadzam się z tym stanowiskiem. Podobnie jak skarżąca uważam, że domniemanie wyrażone w zasadzie 62 ust. 3 rozporządzenia nr 2868/95 stosuje się nawet wtedy, gdy przedstawiono dowód doręczenia w terminie dziesięciu dni od wysłania. Poniżej przedstawiam uzasadnienie mojego poglądu.

74. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem terminy zaskarżenia stanowią odpowiedź na wymóg pewności prawa i potrzebę uniknięcia

wszelkiej dyskryminacji czy arbitralnego traktowania w zarządzaniu wymiarem sprawiedliwości¹⁴. Ważne jest zatem, by terminy te były określone w sposób wyraźny i precyzyjny, tak by w razie potrzeby adresat danej decyzji mógł stwierdzić dokładnie, od którego momentu i w jakim terminie może on zaskarżyć tę decyzję.

75. Przypominam w tym miejscu treść zasady 62 ust. 3 rozporządzenia nr 2868/95:

„Jeżeli zawiadomienie wysłane jest listem poleconym z lub bez potwierdzenia odbioru, jest ono uważane za doręczone do właściwego adresata dziesiątego dnia po wysłaniu go pocztą, chyba że list nie doszedł do adresata lub doszedł do niego dopiero w późniejszym terminie. [...]”.

76. Przepis ten stanowi zatem wyraźnie, że omawiane domniemanie nie znajduje zastosowania tylko w dwóch przypadkach: w razie nieotrzymania listu przez adresata lub otrzymania go później niż dziesięć dni od nadania

pocztą¹⁵. W świetle brzmienia tego przepisu domniemanie to stosuje się zatem, nawet jeśli adresat otrzymał pismo w terminie dziesięciu dni od wysłania¹⁶.

77. Wbrew stanowisku zajętemu przez Sąd w zaskarżonym postanowieniu nie uważam, że zasada 70 rozporządzenia nr 2868/95 może stanowić zaprzeczenie takiego sposobu rozumowania. Zasada ta, zgodnie z którą, w przypadku gdy czynność procesowa jest zawiadomieniem, odpowiednim zdarzeniem jest otrzymanie doręcanego dokumentu, stanowi wyraźnie, że stosuje się ją, „jeżeli nie postanowiono inaczej”. Zasada 62 ust. 3 rozporządzenia 2868/95 zawiera właśnie owo odmienne uregulowanie¹⁷.

78. Zastosowanie domniemanie zawartego w ostatnim z wymienionych przepisów w przypadku otrzymania pisma w ciągu dziesięciu dni od jego wysłania może, oczywiście, wydawać się nielogiczne, zważywszy na cel zawiadamiania o decyzjach listem poleconym

15 — Brzmienie tego przepisu jest także identyczne w wersji niemieckiej i angielskiej rozporządzenia nr 2868/95.

16 — Zasada 62 ust. 3 rozporządzenia nr 2868/95 różni się pod tym względem od art. 79 regulaminu Trybunału i art. 100 regulaminu Sądu, zgodnie z którymi doręczenie listem poleconym uznaje się za skuteczne dziesiątego dnia następującego po dniu złożenia listu poleconego na pocztę w miejscu, w którym znajduje się siedziba Trybunału lub Sądu, *chyba że potwierdzenie odbioru wykaże, że list doręczono innego dnia* albo adresat, w terminie trzech tygodni od dnia powiadomienia go za pośrednictwem faksu lub innego technicznego środka komunikacji, poinformuje sekretarza, że nie otrzymał dokumentu, który miał mu być doręczony (wyróżnienie moje).

17 — Ten sposób rozumowania nie pociąga za sobą pozbawienia zasady 70 rozporządzenia nr 2868/95 wszelkiej skuteczności. Zasada ta znajduje zastosowanie przy ustaleniu początku terminu na wniesienie skargi w przypadku zawiadomienia przez doręczenie do rąk własnych w budynku Urzędu, zgodnie z zasadą 63 tego rozporządzenia, która stanowi, że zawiadomienia można dokonać w budynku Urzędu poprzez doręczenie dokumentu do rąk własnych adresata, który kwituje jego odbiór.

14 — Zobacz w szczególności wyrok z dnia 29 czerwca 2000 r. w sprawie C-154/99 P Politi przeciwko Europejskiej Fundacji Kształcenia, Rec. s. I-5019, pkt 15.

z potwierdzeniem odbioru, którym jest — co do zasady, ustalenie pewnej daty zapoznania się ze sporną decyzją, a tym samym daty rozpoczęcia biegu terminu na jej zaskarżenie. W tym świetle domniemanie otrzymania przesyłki dziesiątego dnia od jej wysłania może znaleźć zastosowanie tylko wówczas, gdy data tego otrzymania nie może być dokładnie ustalona, czy to z tego powodu, że adresat odmówił odbioru skierowanej do niego przesyłki poleconej, czy to z uwagi na to, iż służby pocztowe nie przekazały nadawcy potwierdzenia odbioru.

79. Ponadto, jak podkreśla Urząd, zastosowanie omawianego domniemanie w przypadku odbioru pisma w terminie dziesięciu dni od jego nadania oznacza nierówne traktowanie adresatów zamieszkałych w pobliżu Urzędu, którzy mogą otrzymać pismo następnego dnia po wysłaniu, i adresatów znajdujących się w bardziej oddalonych państwach członkowskich, w których przypadku czas dojścia przesyłki może się okazać dłuższy. Dzięki temu domniemaniu pierwsi spośród nich dysponują zatem dłuższym terminem na zdecydowanie, czy chcą wnieść skargę o stwierdzenie nieważności decyzji i przygotowanie jej.

80. Jednak ów brak logiki i brak równości adresatów decyzji nie uzasadnia, w moim przekonaniu, zastosowania takiej interpretacji zasady 62 ust. 3 rozporządzenia nr 2868/95, która byłaby sprzeczna z wyraźnym i precyzyjnym brzmieniem tego przepisu. Uważam, że jeśli chodzi o kwestie terminów zaskarżenia, należy przede wszystkim kłaść nacisk na pewność prawa i uwzględnić prawo adresatów decyzji do posiadania wiedzy na temat dokładnego terminu, jaki im przysługuje.

81. Zwracam ponadto uwagę, że pismo Urzędu załączone do odpisu zaskarżonej decyzji w przesyłce ekspresowej doręczonej skarżącej w dniu 28 października 2005 r. nie zawierało żadnej wskazówki ani co do terminu na zaskarżenie tej decyzji, ani odnośnie do momentu rozpoczęcia biegu tego terminu¹⁸.

82. Jeśli Urząd chciałby, aby domniemanie zawarte w zasadzie 62 ust. 3 rozporządzenia nr 2868/95 nie miało zastosowania w razie wykazania, że doręczenie miało miejsce w terminie dziesięciu dni następujących po nadaniu przesyłki pocztą, powinien zwrócić się do Komisji o dokonanie stosownej zmiany w treści tego przepisu. Jak wspomniałem, rozporządzenie nr 2868/95 zmieniane już było dwukrotnie, w roku 2004 i w roku 2005.

83. W związku z powyższym uważam, że za dzień zawiadomienia o zaskarżonej decyzji należy uznać dziesiąty dzień następujący po dacie jej nadania przesyłką ekspresową, czyli 5 listopada 2005 r. Wynika stąd, że termin dwóch miesięcy i dziesięciu dni wyznaczony skarżącej na wniesienie skargi na tę decyzję upłynął w dniu 15 stycznia 2006 r. Jako że dniem tym była niedziela, upływ terminu przesunął się na poniedziałek 16 stycznia 2006 r., zgodnie z art. 101 § 2 regulaminu Sądu. W konsekwencji należy stwierdzić, że skarga o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji wniesiona w tym dniu jest dopuszczalna.

18 — W piśmie tym Urząd zwrócił po prostu uwagę adresata na treść art. 63 rozporządzenia nr 40/94, zgodnie z którym skarga na decyzję izby odwoławczej wnosi się do Sądu.

84. Proponuję zatem Trybunałowi, by uchylił zaskarżone postanowienie, przekazał sprawę Sądowi, celem wydania przezeń rozstrzygnięcia w przedmiocie skargi o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji, i postanowił, że rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów zostanie wydane w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie¹⁹.

87. Jak twierdziłem powyżej, z zasady 62 ust. 3 rozporządzenia nr 2868/95 wynika, że jeśli zawiadomienie o decyzji izby odwoławczej Urzędu odrzucającej zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nastąpiło listem poleconym z potwierdzeniem odbioru, domniemywa się, że zawiadomienie miało miejsce dziesiątego dnia po nadaniu przesyłki pocztą lub w dniu jej doręczenia, jeśli nastąpiło ono po tej dacie.

3. Uwagi dodatkowe

85. Dodatkowo chciałbym wskazać, że w mojej ocenie, nawet przy założeniu, iż doręczenie decyzji przez Urząd przesyłką ekspresową należy uznać za niezgodne z rozporządzeniem nr 2868/95, zasada 68 rozporządzenia nie pozwala Sądowi na orzeczenie o niedopuszczalności skargi z uwagi na jej wniesienie po terminie.

88. Stąd, gdyby o zaskarżonej decyzji zawiadomiono skarżącą w dniu 28 października 2005 r. listem poleconym z potwierdzeniem odbioru, skarga wniesiona przez nią w dniu 16 stycznia 2006 r. byłaby dopuszczalna.

86. Jako że wykładnia tej zasady, która była podstawą takiego rozstrzygnięcia w zaskarżonym postanowieniu, dotyczy bezpośrednio długości terminu na wniesienie skargi przysługującego skarżącej, i w związku z tym, że w świetle orzecznictwa przepisy określające terminy mają charakter bezwzględnie obowiązujący²⁰, Trybunał ma obowiązek zbadania z urzędu, czy zostały one zastosowane²¹.

89. Oczywiście, jak wynika z powyższych rozważań oraz ze wskazanego wyżej wyroku w sprawie Success-Marketing przeciwko OHIM — Chipita (PAN & CO), Urząd mógł skorzystać z jednego z pozostałych sposobów zawiadomienia wymienionych w zasadzie 61 ust. 2 rozporządzenia nr 2868/95, w którym to przypadku sporne domniemanie nie znalaz-

19 — Zobacz, odnośnie do kosztów, wyrok z dnia 15 maja 2003 r. w sprawie C-193/01 Pitsiorlas przeciwko Radzie i EBC, Rec. s. I-4837.

20 — Wyrok z dnia 19 lutego 1981 r. w sprawach połączonych 122/79 i 123/79 Schiavo przeciwko Radzie, Rec. s. 473, pkt 22.

21 — Wyrok z dnia 5 czerwca 1980 r. w sprawie 108/79 Belfiore przeciwko Komisji, Rec. s. 1769, pkt 3, i ww. wyrok w sprawie Politi przeciwko Europejskiej Fundacji Kształcenia (pkt 15).

łoby zastosowania. Jednak gdyby Urząd skorzystał z jednego z tych pozostałych sposobów zawiadomienia, skarżąca byłaby w stanie precyzyjnie określić początek terminu na wniesienie skargi²². Nie będzie tak, w przypadku gdy Trybunał dojdzie do wniosku, że doręczenie decyzji przesyłką ekspresową jest nieprawidłowe i nie mieści się w żadnym ze sposobów zawiadomienia wymienionych w zasadzie 61 ust. 2 rozporządzenia nr 2868/95.

90. W takim przypadku skarżąca powinna była być przekonana o istnieniu tej nieprawidłowości oraz o tym, że znajduje zastosowanie zasada 68 rozporządzenia nr 2868/95. Nie uważam, by można było wymagać od tej spółki posiadania wiedzy na temat tego, że zwykle używany przez Urząd sposób zawiadomienia jest nieprawidłowy.

91. Dlatego też jestem zdania, że naruszenie przez Urząd przepisów znajdujących zastosowanie do zawiadomień nie może skutkować pozbawieniem skarżącej korzyści płynącej z najbardziej korzystnego terminu na wniesienie skargi, który przysługiwałby jej, gdyby zastosowano się do tych przepisów.

22 — Zgodnie z zasadą 64 rozporządzenia nr 2868/95 przyjmuje się, że zawiadomienie poprzez włożenie do skrytki pocztowej w Urzędzie następuje w piątym dniu po wskazanym włożeniu do skrytki pocztowej. Zgodnie z zasadą 65 tego rozporządzenia zawiadomienie uznaje się za dokonane w dniu, w którym zostało odebrane przez faks odbiorcy.

92. Zgodnie ze wspomnianym wyżej orzecznictwem terminy zaskarżenia nie leżą w gestii stron ani sądu i mają charakter bezwzględnie obowiązujący. Urząd nie może zatem, poprzez swoją niezgodną z prawem praktykę, pozbawiać skuteczności terminów zaskarżenia wynikających z przepisów rozporządzenia nr 2868/95 dotyczących zawiadamiania o jego decyzjach.

93. Jestem zdania, że o ile zasada 68 rozporządzenia nr 2868/95 prowadzi do uznania skargi wniesionej przez skarżącą za niedopuszczalną, jest ona niezgodna z prawem i należy ją pominąć. Oznacza to, że jeśli Trybunał uzna, iż doręczenie zaskarżonej decyzji przesyłką ekspresową jest niezgodne z wymogami rozporządzenia nr 2868/95, należy je uznać za bezskuteczne. Urząd powinien zatem zawiadomić o zaskarżonej decyzji na jeden ze sposobów zawiadomienia przewidzianych w zasadzie 61 ust. 2 tego rozporządzenia.

94. Wydaje mi się, że w niniejszej sprawie rozwiązanie to narzuca się tym bardziej, iż skarżąca poinformowała Urząd o swoim numerze faksu, a zatem mógł on skorzystać z innych sposobów zawiadomienia przewidzianych *expressis verbis* w zasadzie 61 ust. 2 rozporządzenia nr 2868/95.

V — Wnioski

95. Mając powyższe na uwadze, sugeruję Trybunałowi wydanie następującego rozstrzygnięcia:

- uchylene postanowienia Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 14 grudnia 2006 r. w sprawie T-14/06 K-Swiss przeciwko OHIM (Równoległe paski na bucie);
- oddalenie jako bezzasadnego zarzutu niedopuszczalności podniesionego przez Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) przed Sądem Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich;
- przekazanie sprawy Sądowi Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich celem orzeczenia przezeń w przedmiocie zgłoszonego przez K-Swiss żądania stwierdzenia nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 26 września 2005 r.;
- postanowienie, że rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów zostanie wydane w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.